

holdt af det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (D. Christensen), indeholder en Fornærmelse imod enkelte Personer eller i alt Fald mod en bestemt begrændset Klasse af Personer, og hvis dette erkjendes, om da Rigsdagsmanden i Beskaffenheden af den Sag, der forelaa, har haadt en efter Thingets Skjøn gyldig Grund til saaledes at drage private Personer frem for dette Thing. Jeg tror at maatte besvare det første Spørgsmaal bekræftende, men derimod det andet benægtende. Jeg har tilladt mig i Betænkningen nærmere at udvillie, hvorfor jeg finder det forstaaeligt, at Underofficererne ved de to Batailloner her i Kjøbenhavn, der udskrive deres Mandskab her i Hovedstaden, med Føie have følt deres militære Ære krænket ved det ærede Medlems Udtalelse. Jeg tillader mig i saa Henseende at henvise til Betænkningen og skal ikke fortiden videre komme tilbage til selve Foredragets Indhold. Jeg tror, at negte det begyrtte Samtykke til Sagsanlæg, er at gjøre Uret mod en bestemt begrændset Klasse af Medborgere, som jeg i alt Fald efter det Kjendskab, jeg har til den i det Hele og Store, maa antage at fortjene Vidnesbyrd for at være sammensat af stræbsomme og nysomme Mænd, der have al Grund til at holde stærkt paa deres militære Ære, aldenstund de desværre ikke have overmaade meget at holde paa af timeligt Guds. Jeg kan ikke tro Andet end, at det Foredrag, som den ærede Rigsdagsmand holdt, idet han sigtede til de to kjøbenhavnske Infanteribatailloner, for den almindelige Opfattelse maa staa som Noget, hvorved den ærede Rigsdagsmand er kommen til at gaa Underofficererne ved disse Batailloner, altsaa en bestemt begrændset Klasse af Medborgeres militære Ære for nær. Spørgsmaalet er da, om den ærede Rigsdagsmand i selve den Sag, der da forelaa til Behandling, har haadt en i alt Fald billig og god Anledning til at komme med denne Udtalelse. Det er dette, som jeg ikke har kunnet overbevise mig om. Saalænge den ærede Rigsdagsmand holdt sig til det almindelige Spørgsmaal, der blev fremdraget under den af en anden æret Rigsdagsmand til Krigsministeren rettede Forespørgsel, har han ganske vist ogsaa betjent sig af stærke Udtryk og brugt disse stærkere, end selve den ærede Forespørger ansaa det for rigtigt at gjøre, men i den Henseende tror jeg dog, at den ærede Rigsdagsmand kun har gjort Brug af en Ret; jeg vilde maaske have ønsket for ham selv, at han havde indflødt denne Del af sin Udtalelse i en noget anden Form, men jeg kan ikke erkjende, at han i sin Udtalelse om Sagen i Almindelighed har sagt Andet, end hvad han er berettiget til. Men naar han da af den store almindelige Masse af militære Funktionærer temmelig uvetydig drager frem Underofficererne ved to efter min Opfattelse med Nødvendighed bestemt betegnede Batailloner, kan jeg ikke erkjende, at den ærede Rigsdagsmand i Sagen selv har haadt nogen Anledning dertil.

Den ærede Ordfører formenter, at det var utvilsomt, at Andragerne, Chefkerne for de to nævnte Batailloner, saavede enhver Kompetence til at træde op i Anledning af det holdte Foredrag. Jeg skal for mit Vedkommende kun dertil sige, at jeg ogsaa nærer Tvivl om, hvorvidt Andragerne eller de, der paa Underofficerernes Vegne have underskrevet dette Andragende, have handlet ganske korrekt ved at træde frem som Andragere; jeg for mit Vedkommende anser det med den ærede Ordfører for tvivlsomt, hvorvidt de Herrer Oberster virkelig kunne være kompetente til at rejse Klage i Anledning af det Påseerede, men jeg kan ikke komme videre end til at anse dette Spørgsmaal for tvivlsomt, og under saadanne Omstændigheder maa jeg anse det for rettest, at dette Kompetencepørgsmaal overlades til Domstolenes Afgjørelse. Jeg tror saaledes tilstrækkelig at have begrundet, hvorfor jeg til min Beslagelse ikke har kunnet slutte mig til Flertallet i Udvalget, men fremdeles maa holde paa, at man stylder den Klasse af Medborgere, der efter min Opfattelse, efter mit Skjøn paa en nærgaaende Maade ere blevne karakteriserede af det ærede Medlem fra Faxe, i alt Fald Afgang til at kunne rense sig for de Sigtelser, som det ærede Medlem har troet sig bespøjet til at udslynge imod dem. Jeg tillader mig altsaa med disse Bemærkninger at indstille, at Samtykket gives. Dermed udtaler jeg personlig ingen Dom om selve Foredraget, idet jeg selvfølgelig maa overlade selve denne Bedømmelse til Domstolenes Afgjørelse. Jeg skal ikke fordybe mig i Betragtninger over, hvad jeg efter min juridiske Indsigt maatte skjønne, at der rimeligvis vil komme ud af en saadan Sags Anlæg; kun det hæver jeg, at det er ret og billigt, at Underofficererne ved 1ste og 15de Bataillon faae Afgang til ad Domstolenes Vej at rense sig for de Beskyldninger, der ere rettede imod dem.

D. Christensen: Det ligger jo i Sagens Natur, at naar jeg tager Ordet i denne Sag, er det slet ikke for at udtale min Mening om, hvorvidt Thinget skal stemme for Dette eller Hint, eller i hvilken Retning det overhovedet skal stemme. Jeg vil forudsikke den Bemærkning, at, hvad jeg har udtalt tidligere, føler jeg mig overbevist om, er et Forhold, der virkelig var tilstrækkelig Grund og Anledning for mig til at paatale, og jeg har gjort det i den Hensigt, som ogsaa Konklusionen af mit Foredrag viste, og som jeg den Gang nærmere pointerede, at mine Udtalelser ved den Leilighed muligvis kunde bidrage til at staae en bedre Aand og Tone ind i Hæven end den, der er i dette Dødblik. Jeg mener i det Hele taget, at vi ikke have nødig at gaa stort længere end rundt omkring Byen for at se, hvorledes Forholdet er endnu i dette Dødblik. Det skal være langt fra mig at komme ind paa denne Sag i dens store